

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.007/2012/4. szám

A Debreceni Ítéltábla a Dr. ... pártfogó ügyvéd (cím) által képviselt felperes neve sz.-i (cím) lakos felperesnek - a Szegedi Törvényszék (6720 Szeged, Széchenyi tér 4.) I. rendű, a III.rendű alperes neve (címe) III. rendű, IV.rendű alperes neve sz.-i (cím) lakos IV. rendű, V.rendű alperes neve sz.-i (cím) lakos V. rendű és VI.rendű alperes neve sz.-i (cím) lakos VI. rendű alperesek ellen kártérítés iránt indított perében a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 6.P.21.697/2011/8. számú ítélete ellen a felperes által 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A felperes pártfogó ügyvédjének fellebbezési eljárás során felmerült költségét az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperes a Szegedi Városi Bíróság előtt Pk.50.706/2007. szám alatt fizetési meghagyásos eljárást kezdeményezett e per IV., V. és VI. rendű alpereseivel szemben, kérve azok kötelezését 198 000 forint és ennek járulékai megfizetésére „kártalanítás” jogcímén. Előadása szerint a jelen per IV. és V. rendű alperesei a felperes részére megtagadták 2007. évre a „**NOE** Sz.-i Szervezetének” tagdíj befizetéséhez szükséges csekk átadását, mellyel okozati összefüggésben érte a felperest a kártalanítás jogcímén érvényesített kára. A kötelezettek ellentmondása folytán perré alakult eljárásban - kijelölést követően - a Kecskeméti Városi Bíróság járt el. A P.21.969/2007. számon folyamatban volt perben a per első érdemi tárgyalását megelőzően az alperesek meghatalmazott képviselőjük útján 2007. szeptember 11-i keltezéssel előkészítő iratot terjesztettek elő, amelyben a felperes kereseti tényállításaira reagáltak. Ebben egyebek mellett előadták, hogy „felperes 2007. februárjában megjelent a **F. N Sz-i** Egyesületének irodájában, ahol minősíthetetlen hangoskodással és a bent tartózkodó I. és II. rendű alperesek inzultálásával 2007. évre szóló csekket akart kérni a NOE (**NOE**) tagsági díjának befizetéséhez... A felperesi beadvány 2. pontjában foglaltak csak annyiban helytállóak, hogy 15 éve tagja a **F.** Egyesületnek, viszont ehhez hozzá kell tenni azt is, hogy a vezetőség 2006. december 5-én tartott ülésén, egyik napirendi pontként tárgyalta nevezett felperes (és családjának)

kizárását. Ennek oka pedig az állandósult agresszív és követelőző viselkedés volt." A perben a felperes ezen előkészítő iratra ugyancsak írásban reagált, s abban előadta, hogy a december 5-i kizárásról nincs tudomása, továbbá valótlan az alperesek azon állítása, hogy ő 2007. februárjában megjelent az egyesület irodájában, mert oda a csekkért ténylegesen **T. L. Sné** és **M. I.** ment el, végül valótlan az az alperesi kijelentés is, hogy a felperest és családját az állandósult agresszív és követelőző viselkedése okán kellett kizárni az egyesületből. A per első tárgyalásán a bíróság a felperes mulasztására tekintettel a pert megszüntette, e határozata 2007. október 17-én jogerőre emelkedett.

A jelen per IV., V. és VI. rendű alpereseinek a Kecskeméti Városi Bíróság előtt P.21.969/2007. szám alatt folyó ügyében 2007. szeptember 11-i keltezéssel előterjesztett írásbeli nyilatkozatára alapítva e per felperese 2007. szeptember 24-én a Szegedi Városi Bírósághoz, valamint a Szegedi Városi Ügyészséghez előterjesztett beadványaiban feljelentést tett ismeretlen tettesek ellen „összeesküvés és rágalmazás elkövetésének alapos gyanúja miatt". Az ügyészség a hozzá beérkezett iratot a Szegedi Városi Bíróságnak küldte meg azzal, hogy a vád képviselőjét az ügyészség nem veszi át, ezért a Be. 52. §-ának (1) bekezdésére figyelemmel a büntetőeljárást a Be. XXII. fejezete szerinti magánvádas eljárásban kell lefolytatni. A feljelentést feljelentőként felperes terjesztette elő, az iratot tanúként **T. L. Sné** és **M. I.** írta alá. A Szegedi Városi Bíróság előtt B.2419/2007. szám alatt folyt az eljárás, melynek során a bíróság 3. sorszámú végzésével az elkövető kilétének felderítése érdekében nyomozást rendelt el, azzal a Szegedi Rendőrkapitányságot bízta meg, előírva, hogy „a rendőrkapitányság feladata, hogy elsődlegesen feljelentő, valamint a tanúk meghallgatásával állapítsa meg, hogy ki a feljelentő által megjelölt ismeretlen személy".

Az ekként elrendelt nyomozást a Szegedi Rendőrkapitányság **T.** Városi Rendőrőrsé fogatosította az előtte 231/2008.Bü. szám alatt folyó eljárásban. Ennek során a bírósági végzés indokolásában foglalt utasításnak megfelelően a feljelentőt és a feljelentést tanúként aláíró személyeket idézte be két ízben is tanúként. Az idézés ellenére az idézetek nem jelentek meg, távolmaradásukat nem mentették ki, majd 2008. január 25-én bejelentették, hogy a tanúvallomást az ügyben megtagadják. Egyben ugyanekkor a rendőrség részére a felperes megküldte e per IV., V. és VI. rendű alperesei polgári perbeli ellenkérelmét, valamint a Szegedi Városi Ügyészség tájékoztatását. A tanúvallomások megtagadására tekintettel a rendőrség 2008. február 27-én azzal küldte meg a nyomozás iratait a bíróság részére, hogy az elkövető kiléte az adott körülmények mellett nem állapítható meg. Ezt követően a Szegedi Városi Bíróság B.503/2008/2. számú végzésével a büntetőeljárást megszüntette.

E végzéssel szemben a jelen per felperese fellebbezést terjesztett elő, amelyben előadta, hogy rágalmazás vétsége miatt a jelen per IV. és V. rendű alpereseivel szemben kéri a büntetőeljárás lefolytatását, s megjelölte e személyek nevét és idézhető címét. A fellebbezés elbírálása során a Csongrád Megyei Bíróság Bf.790/2008/2. számú végzésével az elsőfokú bíróság határozatát helybenhagyta. Végzése indokolásában kifejtette, hogy felperes mint feljelentő, már a feljelentés megtételekor ismerte a feljelentettek nevét és személyi adatait, ennek ellenére a feljelentést ismeretlen tettes ellen terjesztette elő. A Be. 173. §-ának (1) bekezdése alapján ugyanakkor a magánindítványt attól a naptól számított

30 napon belül kell előterjeszteni, amelyen a magánindítványra jogosult a bűncselekmény elkövetőjének kilétéről tudomást szerez, míg a Be. 173. § (4) bekezdése alapján a magánindítvány előterjesztésére nyitva álló határidő elmulasztása miatt igazolásnak csak akkor van helye, ha a bűncselekmény közvérdra üldözendő. Mindezekre tekintettel megállapította, hogy a feljelentő csak 2008. június 27-én előterjesztett fellebbezésében jelölte meg, hogy ki ellen kéri a büntetőeljárás lefolytatását, noha az általa bűncselekményként megjelölt cselekmény elkövetőjének kilétéről már a feljelentés 2007. szeptember 24-i megtételekor tudomása és ismerete volt, így a 30 napos határidőt elmulasztotta, azaz az eljárásban a joghatályos magánindítvány hiányzik.

A felperes keresetében az I. rendű alperest 11 000 000 forint és kamatai, a III. rendű alperest 10 000 000 forint és annak kamatai, míg a IV., V. és VI. rendű alperest személyenként 1 000 000 forint és annak kamatai megfizetésére kérte kötelezni kártérítés címén.

Az alperesek ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy a IV. és V. rendű alperes részére egyenként 4 500 forint perköltséget fizessen meg. Kimondta, hogy a le nem rótt kereseti illetéket, valamint a felperes pártfogó ügyvédjének díját az állam viseli.

A határozata indokolásában hangsúlyozta, hogy az alperesek kártérítési felelősségének megállapításához szükséges általános kártérítési felelősség szabályait - az I. és III. rendű alperes kártérítési felelősségének megállapításához szükséges, a Ptk. 348. és 349. §-ában megállapított speciális feltételek mellett - a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése tartalmazza. E feltételek - jogellenes károkozó magatartás (mely nem vagyoni kár esetében személyiségi jogsértést valósít meg), kár (nem vagyoni kártérítés esetén a vagyoni kompenzálást indokoló immateriális hátrány), jogellenes magatartás és a kár közötti okozati összefüggés, végül a károkozó oldalán fennálló felróhatóság - konjunktívak.

A IV., V. és VI. rendű alperessel szembeni kereset kapcsán kiemelte, hogy a büntetőjogi és a polgári jogi bírói gyakorlat egységes és következetes a tekintetben, hogy a hatósági eljárások során tett nyilatkozatok személyiségi jogvédelmet (és ezen keresztül, ennek keretében a nem vagyoni kártérítésre, mint a személyiségi jogsérelem szubjektív szankciójára vonatkozó igényt) önmagukban nem alapoznak meg, csak akkor, ha ilyen nyilatkozat tételére a rendeltetésszerű joggyakorlás körén kívül eső, visszaélésszerű joggyakorlás keretében kerül sor, illetve ha az az adott eljárás tárgyára nem tartozó és személyiségi jogi sérelmet megvalósító többletelemeket tartalmaz. Ennek hiányában a hatósági eljárás során tett nyilatkozat, kijelentés, s annak tartalma személyiségi jogvédelmet akkor sem alapoz meg, ha a hatósági eljárás során előterjesztett nyilatkozatban foglaltak valóságtartalma a vonatkozó eljárás során nem nyert kétségtelen bizonyítást (EBH 2002. évi 624. sz. jogeset, BH 2004. évi 357. sz. jogeset, BH 2002. évi 223. sz. jogeset, BDT 2008. évi 1776. sz. jogeset, BDT 2007. évi 1664. sz. jogeset, BDT 2006. évi 1429. sz. jogeset, Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.280/2010/5., Pf.I.20.420/2009/8., Pf.I.20.226/2011/3., Pf.I.20.533/2011/5. számú határozatok).

A perbeli esetben a IV., V. és VI. rendű alperesek felperes által sérelmezett kijelentései hatósági eljárásban előterjesztett ügyfélnyilatkozatban szerepeltek, e nyilatkozatok az adott eljárás tárgyához kapcsolódtak, s tekintetükben a rendeltetésszerű joggyakorlás körén kívül eső, visszaélésszerű joggyakorlás ténye nem volt megállapítható.

Utalt arra, hogy a IV., V. és VI. rendű alperesek 2006-2007. évben a **F. N. Cs. Megyei Egyesületének vezető tisztségviselői** voltak, s a vezetőség 2006. december 5-én valóban javaslatot fogalmazott meg a közgyűlés irányába a felperes családjának egyesületből való kizárása iránt, azonban ilyen határozatot a közgyűlés nem hozott. Ezen alperesek Kecskeméti Városi Bíróság előtti perben tett írásbeli nyilatkozata a valós tényeket tartalmazta e tekintetben, a felperes családja eljárásával kapcsolatban megfogalmazott véleményük pedig a személyes tapasztalataikon nyugvó, személyes értékítéletüket tükrözte, melyek megítélése és értékelése elsődlegesen szintén az adott polgári perre tartozó kérdés, másodlagosan pedig a szöveg tartalmánál és súlyánál fogva személyiségi jogsérelem előidézésére és károkozására alkalmatlan.

Mivel e három alperes oldalán sem jogellenesség, sem felróhatóság nem volt megállapítható, a felperes pedig a bíróság ezirányú felhívása ellenére nem igazolta kára mibenlétét, valamint az okozati összefüggést, a kártérítési felelősség megállapításához szükséges valamennyi tényállási elem hiányát állapította meg.

A III. rendű alperes kártérítési felelősségét vizsgálva hangsúlyozta, hogy a felperes e körben sem tett eleget felhívás ellenére sem bizonyítási kötelezettségének, s az érvényesített kára mibenlétét, valamint az alperesi magatartással való okozati összefüggést nem jelölte meg. Rámutatott továbbá, hogy a felperes által kezdeményezett büntetőeljárás érdemi lefolytatására a Csongrád Megyei Bíróság határozatából kitűnően nem a III. rendű alperes felelősségi körébe eső mulasztás miatt nem került sor, hanem azért, mert a felperes a jogszabály által előírt határidőn belül joghatályos magánindítványt nem terjesztett elő. Megismételte, hogy a büntető bírói gyakorlat is egységes a tekintetben, hogy a hatósági eljárásban előterjesztett ügyfélnyilatkozat bűncselekmény megállapítására nem alkalmas, melyre figyelemmel a büntetőeljárás érdemi lefolytatásának elmaradása a felperesnél kárt, hátrányt nem okozhatott. Kiemelte továbbá, hogy a rendőrség a Szegedi Városi Bíróság végzésében foglaltaknak megfelelően járt el, amikor a feljelentésben szereplő ismeretlen tettesek személyazonosságának kiderítése végett a felperest és a beadványt tanúként jegyző személyeket idézte meg kihallgatás végett, ez az eljárás azonban éppen az idézettek együttműködésének hiányában nem járt eredménnyel.

Összességében arra a következtetésre jutott, hogy a III. rendű alperes kártérítési felelőssége megállapításához szükséges konjunktív tényállási elemek egyike sem állapítható meg.

Az I. rendű alperes felelősségével kapcsolatban hangsúlyozta, hogy a Csongrád Megyei Bíróság a felperes által sérelmezett Bf.790/2008/2. számú végzését a vonatkozó törvényi előírások felhívásával és alkalmazásával hozta meg és indokolta, a határozat tekintetében jogértelmezési vagy jogalkalmazási hiba nem volt megállapítható. E körben is arra a

következtetésre jutott, hogy az I. rendű alperes kártérítési felelősségének megállapításához szükséges tényállási elemek mindegyike hiányzik.

A kifejtettekre figyelemmel a keresetet valamennyi alperessel szemben elutasította, s a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest a IV. és V. rendű alperes részére perköltség megfizetésére, mely e két alperes tárgyaláson való megjelenésével kapcsolatban felmerült utazási költségét foglalja magában. A további alpereseknek költsége nem merült fel, ezért arról nem kellett rendelkeznie. A felperes személyes költségmentességére tekintettel mondta ki, hogy a le nem rótt kereseti illetéket, valamint a felperes pártfogó ügyvédjének díját az állam viseli (Pp. 87. § (2) bekezdés, 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdés és 14. §.).

Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen a megyei bíróság határozatának megváltoztatását és az alperesek kereset szerinti marasztalását, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására, új határozat hozatalára utasítását kérte. A felperes esetleges pervesztessége esetére is kérte, hogy a IV. és V. rendű alperesek utazási költségeinek megfizetésére a bíróság az I. rendű alperest kötelezze.

Álláspontja szerint az I. és a III. rendű alperes kártérítési felelőssége körében nem lett volna figyelmen kívül hagyható, hogy ő a feljelentését ugyan ismeretlen tétlessel szemben tette meg, azonban a tényállást olyan részletességgel körülírta, hogy a hatóságok gondos eljárásuk során a feljelentett személyek kilétét megállapíthatták volna. Ehelyett a III. rendű alperes szervezeti egysége őt és családtagjait idézte meghallgatásra, s miután ők írásban közölték, hogy ezt szükségtelennek találják, az iratokat a Szegedi Városi Bírósághoz benyújtotta anélkül, hogy saját nyomozási feladatát teljesítette volna. Ez a III. rendű alperes kártérítési felelősségét megalapozza. Ebből egyenesen következően megállapítható a bíróság kártérítési felelőssége is, mert a bíróságnak észlelnie kellett volna, hogy a magánindítványt ő időben előterjesztette, ezzel szemben a nyomozóhatóság nyomozási feladatát szabotálta. A büntetőeljárás megszüntetése nyilvánvalóan kárt is okozott számára, mert elvesztette a lehetőségét arra, hogy büntető bírósági úton szerezzen elégtételt az őt ért sérelemért azáltal, hogy felelősségre vonják a sérelem okozóit. Ez olyan nem vagyoni kárt jelent az adott esetben, melyért a bíróságnak mérlegelési jogkörében eljárva megfelelő kártérítést kellett volna megállapítani a részére.

Hangsúlyozta, hogy a IV., V. és VI. rendű alperesek a jóhírnévhez és becsülethez fűződő személyiségi jogait megsértették, e jogokat pedig a Ptk. védelemben részesíti, álláspontja szerint függetlenül attól, hogy a jogsértést bíróság felé intézett beadványban fogalmazták meg. A személyiségi jogsértés önmagában megalapozza a nem vagyoni kártérítés megítélését.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság az alperesekkel szembeni kártérítési követeléseit egy perben tárgyalta, holott ő indítványozta az eljárások elkülönítését.

Sérelmezte, hogy a IV., V. és VI. rendű alperesekkel szembeni keresetét a megyei bíróság bírálta el, holott az a perértékre tekintettel helyi bíróság hatáskörébe tartozott volna.

Végül kifejtette, hogy pervesztessége esetére is ragaszkodik ahhoz, hogy a IV. és V. rendű alperesek utazási költségeinek megtérítésére a bíróság az I. rendű alperest kötelezze, mert a Csongrád Megyei Bíróság jogtalan határozata miatt kényszerült arra, hogy vele szemben pert indítson, s ennek során jelölték ki eljáró bírósággént a Hajdú-Bihar Megyei Bíróságot, azaz az I. rendű alperes tevékenységére visszavezethető okból merült fel a IV. és V. rendű alperes utazási költsége.

Az alperesek a fellebbezésre észrevételt nem tettek.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság az ügy elbírálása szempontjából releváns tényállást helyesen állapította meg, abból helytálló következtetéseket vont le. Döntése megalapozott, azt az irányadó jogszabályok pontos felhívásával, a figyelembe veendő bírói gyakorlatra utalással teljes körűen, minden részletre kiterjedően megindokolta, indokolásával az ítéletábra teljes mértékben egyetért, azt megismételni nem kívánja.

Csupán a fellebbezésben írtakra tekintettel jegyzi meg az alábbiakat:

A rendőrség, mint nyomozóhatóság, illetve a büntető bíróság ellen a Ptk. 349. § (1), illetve (3) bekezdése alapján indított kártérítési per nem teremt új jogorvoslati fórumot, a kártérítési perben eljáró bíróság nem bírálhatja felül a rendőrség, illetve a büntető bíróság büntetőeljárás során hozott határozatait. A kártérítési per bírósága azt vizsgálhatja, hogy e szervek jogalkalmazása során történt-e olyan kirívó jogértelmezési, jogalkalmazási hiba, mely e szervek számára felróható, s így kártérítési felelősségüket megállapíthatóvá teszik.

Az adott esetben a felperes rágalmozás és összeesküvés miatt kezdeményezett büntetőeljárást ismeretlen tettes ellen. Összeesküvés megnevezésű bűncselekményt a Btk. nem ismer, a rágalmozás pedig magánindítványra büntetendő. A felperes a szerinte bűncselekményt megvalósító magatartást elkövető személyeket a feljelentése megtételekor már ismerte, hiszen őket alperesként a folyamatban lévő polgári perben megnevezte, így semmi akadály nem lett volna annak, hogy őket néven nevezze a feljelentésben. A Be. 173. §-ának rendelkezéseiből következően ugyanis, a magánindítványra üldözendő bűncselekmények esetén a magánindítvány joghatályosságához szükségeltetik, hogy a feljelentő nyilatkozzék arról, hogy az elkövető büntetőjogi felelősségre vonását kívánja-e. Előfordulhat olyan eset, amikor a sértett az elkövető kilétét valóban nem ismeri, s ismeretlen tettes ellen tesz feljelentést, ám ha az elkövető kilétéről bármilyen módon később tudomást szerez, 30 napon belül nyilatkoznia kell arról, hogy az ismertté vált személy büntetőjogi felelősségre vonását kívánja-e. Az adott esetben a felperes indokolatlanul várta az elkövetők kiléte személyének tisztázását a rendőrségtől, ugyanis őket a nyomozóhatóság eljárásától, annak eredményétől függetlenül már a feljelentés megtételekor ismerte. Joghatályos magánindítványt azonban - ahogyan azt az I. rendű alperes megállapította - határidőn belül nem terjesztett elő. Megjegyzi az ítéletábra, hogy a III. rendű alperes szervezeti egysége terhére sem állapítható meg jogellenes magatartás, mert a **T. Városi Rendőrőrs** a bíróság nyomozást elrendelő határozatában foglaltaknak

igyekezett eleget tenni a felperes és családtagjai megidőzésével, majd miután ők az eljárásban való közreműködést megtagadták, az iratokat a Be. 500. § (1) bekezdése alapján eljárva küldte vissza a bíróságnak.

Helytállóan hangsúlyozta a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság a fellebbezéssel támadott határozatában, hogy a felperes által kezdeményezett büntetőeljárás érdemi lefolytatásának elmaradása nem a III. rendű alperes eljárásával, hanem a felperes mulasztásával áll okozati összefüggésben. Megjegyzi az ítéletábra, hogy a felperes volt, aki felróható módon nem segítette a nyomozóhatóság munkáját, ezért az eredménytelenül zárult, majd miután ennek következményeként a büntető bíróság a büntetőeljárást megszüntette, kártérítési igényt terjesztett elő az eljáró szervekkel szemben. A Ptk. 4. § (4) bekezdése értelmében azonban saját felróható magatartására előnyök szerzése végett senki sem hivatkozhat.

Amellett, hogy az I. és a III. rendű alperes a fellebbezés állításával szemben jogsértő tevékenységet nem tanúsított, téves az az érvelés is, hogy ezzel a felperes elvesztette a lehetőséget arra, hogy büntető bírósági úton szerezhesen elégtételt az őt ért sérelemért azáltal, hogy felelősségre vonják a sérelem okozóit és ez nem vagyoni kárt okoz számára. A nem vagyoni kártérítés alapja csak valamilyen személyiségi jog megsértése lehet, s ennek megvalósulása esetén a kártérítést, mint szubjektív szankciót alkalmazhatja a bíróság. A „feljelentett személy megbüntetéséhez fűződő személyiségi jog” azonban nem létezik, így a büntetés elmaradása miatt a felperesnek nem vagyoni kárigénye sem lehet.

A IV., V. és VI. rendű alperes kártérítési felelősségével kapcsolatban a fellebbezésben kifejtettekkel szemben az elsőfokú bíróság a számos eseti döntésre való utalással nem azt hangsúlyozta, hogy hatósági eljárás során nem követhető el személyiségi jogsértés, hanem azt, hogy az csak olyan nyilatkozattal, kijelentéssel valósítható meg, amely a rendeltetésszerű joggyakorlás körén kívül esik, visszaélészerű joggyakorlás keretében történik, illetve az adott eljárás tárgyához nem tartozó és személyiségi jogi sérelmet megvalósító többletelemet tartalmaz. A fél - adott esetben a felperes - által az eljárásban tett kijelentéseket vitató, azt cáfoló, azzal ellentétes állításokat tartalmazó nyilatkozat azonban személyiségi jogsértést nem valósíthat meg.

A Pp. 149. §-ának (2) bekezdése szerint a bíróság diszkrecionális jogánál fogva szabadon dönthet a perek egyesítéséről, ha annak feltételei fennállnak. Az egyesítés feltétele, hogy a perek összefüggjenek és ugyanazon bíróság előtt legyenek folyamatban. Miután e feltételek az adott esetben fennálltak, az elsőfokú bíróság nem tévedett, amikor a felperes által kezdeményezett több pert egyesítette, s a kártérítési igényeket egy eljárás során bírálta el. Mivel eljárási szabálysértést e tekintetben sem követett el, a fellebbezés másodlagos indítványa is alaptalan.

Tévesen hivatkozik a felperes arra, hogy a IV., V., VI. rendű alperesekkel szembeni igényét a helyi bíróságnak kellett volna tárgyalnia, ugyanis a megyei bíróság hatáskörét nem a három magánszemély alperessel szemben érvényesített követelés összege alapozta meg, hanem a Pp. 23. § (1) bekezdés g) pontja, amely kimondja, hogy a személyhez fűződő jogok megsértése miatt keletkezett polgári jogi igények érvényesítése iránt indított perek,

ide értve az e jogok megsértése miatt indított kártérítési pereket is, ha az előbbiekkal együtt vagy azok folyamán indítják meg, a megyei bíróság hatáskörébe tartoznak.

A polgári perben az eljárást kezdeményező fél a felperes, míg akivel szemben az igényét érvényesíteni kívánja, az alperes. A felek perbeli állása nincs a bíróság belátására bízva. Amennyiben a bíróság a keresetet alaptalannak találja, azt elutasítja, ezáltal a felperes pervesztessé válik. A Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében a pernyertes fél költségeinek megfizetésére a pereszes felet kell kötelezni. Arra, hogy egy pernyertes fél költségeinek megfizetésére egy ugyanazon oldalon álló, ugyancsak pernyertes felet kötelezzék a bíróság, a polgári perrendtartás nem ad lehetőséget.

Mindezekre figyelemmel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét annak helyes indokaira tekintettel helybenhagyta a Pp. 253. § (2) bekezdése, illetve 254. § (3) bekezdése alapján.

A fellebbezési eljárás során is pernyertes alpereseknek költsége nem merült fel, ezért arról nem kellett rendelkezni.

A felperes személyes költségmentessége következtében a le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján.

Az ítéletábra a Pp. 87. § (2) bekezdésében írtakra figyelemmel megállapította, hogy a felperest képviselő pártfogó ügyvéd fellebbezési eljárás során felmerült költségét az állam viseli.

Az ítéletábra a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján bírálta el tárgyaláson kívül.

D e b r e c e n, 2012. március 6.

Dr. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Veszprémy Zoltán s.k. előadó bíró, Dr. Kocsis Ottília s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -